

ISRAEL, ELS ESTATS COLONIALS I EL RACISME

Michael Warschawski

6/10/2009

per PCD Palestina

Article publicat originalment per l'Alternative Information Center el 2 d'octubre de 2009

Traduït al castellà per Miren Oren

www.revistapueblos.org

Un no pot parlar, o tractar d'analitzar, el Sionisme i el seu producte, l'Estat d'Israel, evadint el nucli de la seva essència: el colonialisme. Independentment de les seves motivacions (la solució a la qüestió jueva a l'Europa oriental a començaments del segle XX), el Sionisme és un moviment colonialista que ha creat un Estat colonialista. De fet, Israel és un dels estats colonials més joves que encara existeix en el segle XXI. El Sionisme és colonialista en el seu objectiu i els seus mitjans: un projecte occidental destinat a "civilitzar" una part del "no-civilitzat" Orient, aportant la modernitat, el progrés i molt més tard, la democràcia.

El Sionisme és un colonialisme de caràcter específic, a diferència de la majoria dels projectes colonials de la zona nord o sub-sahariana d'Àfrica, però similar al d'Austràlia o Amèrica del Nord sent l'empresa colonial del colon. Com a tal, està destinat a substituir (i no essencialment explotar) la població indígena amb els nous colons a través de l'expulsió gradual.

Israel és un estat colonial, no només en el seu origen, sinó també en el seu modus operandi. Les seves lleis i pràctiques es configuren amb l'objectiu de construir, avaluar i enfortir el seu caràcter jueu. "Judaïtzació" i "Estat jueu" no són conceptes culturals, sinó un projecte demogràfic; el seu objectiu és la des-arabització de Palestina i reduir el més possible el número de no-jueus a l'Estat jueu. "Alliberament de la Terra", "Jueus Laboristes" i "Productes Jueus" van ser les consignes principals de l'empresa sionista a Palestina, i tots ells reflecteixen l'intent global per esborrar el caràcter àrab de Palestina.

La política de judaïtzació va continuar molt de temps després de l'establiment de l'Estat d'Israel i marca les pràctiques colonialistes d'avui en dia. La discriminació estructural de la minoria palestina que va aconseguir mantenir-se dins les fronteres de l'Estat jueu i la continuació de la política d'expropiació de terres són els testimonis vivents de que no hi ha hagut la "normalització" d'Israel, i que la seva naturalesa colonial agressiva és part integrant de la seva mateixa essència. Ser un estat jueu implica estar permanentment en guerra amb tot el que no és demogràficament jueu a Israel. Es tracta d'una guerra ètnica permanent.

El racisme sionista és un subproducte necessari del caràcter colonial d'Israel. El racisme no és necessàriament una filosofia "racial", assumint la superioritat d'una comunitat humana sobre l'altra, com va ser per exemple el racisme nazi. El racisme modern és sovint una actitud "d'ignorar a l'altre". "Una terra sense poble per un poble sense terra" o "el país estava buit" van ser les consignes centrals en els inicis del Sionisme. És típica, un pot dir inclús banal, l'actitud colonialista cap als indígenes que no són més que un problema ambiental, com els mosquits, els pantans o les roques; quelcom que ha de ser radicant amb la finalitat de permetre el desenvolupament de la civilització. Els àrabs de

Palestina van ser transparents com a comunitat humana, i, en aquest sentit, el Sionisme és un racisme basat en la negació de la humanitat respecte la comunitat indígena. El racisme sionista és el banal racisme occidental cap a el que no és europeu.

La resolució de l'Assemblea General de les Nacions Unides al 1975 que defineix el Sionisme com una forma de racisme només assenyala la veritat elemental: un estat colonial és, per la seva pròpia naturalesa i comportament, racista.

El paper d'una resolució política no hauria de ser definir la realitat, però prendre decisions sobre les accions que han de prendre's. Aquesta ha de seguir sent la tasca dels experts científics i un permanent i mai tancat debat científic, no una votació. Colonialisme és racisme, tot i que una majoria dels estats l'acceptin o no. La prova de que la votació va ser un error va arribar disset anys després, al 1991, quan la mateixa Assemblea General de les Nacions Unides va revertir el seu vot i va decidir que el colonialisme sionista no és racista. Tal comportament és una reversió fantàstica cap a l'Edat Mitjana, quan l'Assemblea de Cardenals podia decidir per votació, si els jueus tenien ànima o si la Terra era un quadrat pla.

Òbviament, cap d'aquests vots pot canviar la realitat. El paper de les institucions polítiques és el de decidir sobre les accions a prendre, no legislar la naturalesa de la realitat.

Idealment, l'Assemblea General de les Nacions Unides i el Consell de Seguretat adoptarien una resolució basada en la campanya internacional pel BDS -Boicot, Desinversions i Sancions- i sancionarien l'Estat d'Israel per les seves innumerables violacions del dret internacional i de les resolucions de les Nacions Unides. La necessitat d'imposar sancions a l'Estat d'Israel és triple: en primer lloc, fer justícia al poble palestí, que ha fet, sota la pressió de la comunitat internacional, molts compromisos dolorosos, a canvi de més opressió, més negació i més humiliacions; en segon lloc, com una qüestió d'higiene internacional, ja que si volem viure en un món regulat per la llei, Israel no ha de ser tractat amb impunitat, i els seus crims han de ser sancionats; i en tercer lloc, pel mateix bé de la societat israeliana.